

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/216/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417213858
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1417213858.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o, Martinčekova 13, Bratislava, proti žalovanému: U. U., T.. XX.XX.XXXX, D. Y. XXX, H., o zaplatenie 1.988,37 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 8Csp/85/2017-109, zo dňa 24.4.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá potvrdzuje.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.373,27 eura spolu s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 6.12.2014 do zaplatenia; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,14 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu 28.11.2017 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 1.988,37 eura spolu s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že 27.9.2013 Poštová banka, a.s. (ďalej len "právny predchodca žalobcu") a žalovaný uzatvorili Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver. Na základe zmluvy o úvere poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 2.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v splátkach spolu s poistným (3,29 eura), ktoré bolo dobrovoľné, išlo o doplnkovú službu, ktorá sa nezapočítava do celkových nákladov úveru. Keďže si žalovaný povinnosti zo zmluvy o úvere neplnil, právny predchodca žalobcu po predchádzajúcom upozorení klienta úver zosplatnil. Žalovaný ani na výzvu svoj dlh voči právnemu predchodcovi žalobcu nesplnil. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému titulom Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.6.2017.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.) súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané (uvedené nik nerozporoval), že právny predchodca žalobcu a žalovaný platne uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2.000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnuté prostriedky splatiť žalobcovi postupne v 72 mesačných splátkach vo výške 57,29 eura, v ktorej bola zahrnutá aj výška splátky poistného 3,29 eura. Ozrejmil, že zmluva bola pripravená na formulári, ktorý zo strany právneho predchodcu žalobcu bol vopred pripravený bez možnosti žalovaného meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Súd prvej inštancie posudzoval právny vzťah medzi účastníkmi ako spotrebiteľský, keďže právny

predchodca žalobcu uzatváral zmluvu v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Na daný právny vzťah preto aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvného vzťahu (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z.z."). Konštatoval, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú taxatívne vymenované v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Okrem iného, zákonodarca v tomto ustanovení zakotvil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f). Dôvodil, že zmluva v rozpore s týmto ustanovením neobsahuje dobu trvania zmluvy, ktorá musí byť uvedená konkrétnym dátumom, a nemusí sa zhodovať s termínom konečnej splatnosti úveru. Zákonodarca vyžaduje, aby obligatórnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli oba tieto údaje. Zároveň ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonodarca vyžaduje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov [§ 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.]. Súd prvej inštancie uviedol, že posudzovaná zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa vypočíta ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Zmluva obsahuje len údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa, ktorý navyše nie je správny, neodráža skutočnú celkovú výšku nákladov, keď suma skutočnej celkovej výšky nákladov (výška splátky x počet splátok - poskytnutý úver) je vyššia, ako uvádza v zmluve právny predchodca žalobcu ako dodávateľ. Bol názoru, že tento údaj by bol nesprávny aj v prípade, že by bolo v konaní preukázané, že poisťné nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o úvere a výška poisťného by sa do nákladov nezapočítavala (§ 2 písm. g). Údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí byť uvedený konkrétnou sumou, pre splnenie tejto náležitosti nestačí uviesť všeobecne, že ide o súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom, tak ako to uviedol v zmluve o úvere právny predchodca žalobcu.

3. Súd prvej inštancie na uvedenom základe dospel k záveru, že pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vyššie uvedené náležitosti (čo i len jednu z nich), považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. V takom prípade má žalobca ako právny nástupca právo len na vrátenie

skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru, ani akékoľvek poplatky súvisiace s úverom (vrátane poisťného). V konaní nebolo sporné (a bolo to preukázané aj predloženými listinnými dôkazmi), že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver (istinu) vo výške 2.000 eur, z čoho žalovaný uhradil spolu sumu 626,73 eura. Súd prvej inštancie preto v zmysle § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.373,27 eura. Spolu s priznanou sumou zaviazal súd prvej inštancie žalovaného zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania (keďže sa dostal do omeškania s úhradou tejto sumy), v zákonnej výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania 6.12.2014 (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z.), t.j. 5,25 % ročne, tak ako žiadal žalobca, hoci by mal nárok na úroky z omeškania vo vyššej výške. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorému ako v prevažnej časti úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania, priznal náhradu trov konania v rozsahu 38,14 %.

4. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e), písm. f), písm. h) a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal, že nemal možnosť sa v konaní procesne brániť, keď mu súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil účasť na konaní a bez toho, aby ho oboznámil s výsledkom posúdenia prejudiciálnej otázky o možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere, žalobu o zaplatenie peňažnej sumy zamietol; bol názoru, že ak mal súd prvej inštancie za to, že v prejednávanej príhode o zaplatenie je spornou aj otázka neuviedenia náležitostí v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. mal postupovať v zmysle § 129 C.s.p.; súd prvej inštancie nevyzval žalobcu ani podľa § 157 C.s.p.; súd prvej inštancie nevytyčil ani termín predbežného prejednávania sporu

podľa § 168 C.s.p., čím nezabránil tzv. prekvapivému rozsudku, akým napadnuté rozhodnutie nesporne je. Bol názoru, že postup súdu prvej inštancie nie je v súlade so zásadami účelnosti a hospodárnosti.

5. Namietal, že o celkovej čiastke úveru (celkovej výške nákladov), ktorá tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, pričom súdom prvej inštancie zvolený výklad považoval za šikanózne uplatňovanie práva a prílišný formalizmus. Poukázal na Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016, sp. zn. C-42/15, týkajúci sa výkladu článku 1, článku 3 písm. m), článku 10 ods. 1 a 2, článku 22 ods. 1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a Y. H., podľa ktorého zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Bol názoru, že takýto podstatný význam má pritom povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvencia splátok, prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie.

6. Namietal, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje. Ozrejmil, že žalovaný bol na uvedenú skutočnosť upozornený priamo v zmluve o úvere pod dojednanými parametrami úveru. Výklad súdu prvej inštancie považoval za rozporný s eurokonformným výkladom zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017).

7. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k predpokladom pre výpočet RPMN. Dal do pozornosti skutočnosť, že všetky údaje, ktoré boli potrebné pre výpočet RPMN podľa platnej legislatívy, boli v zmluve o úvere obsiahnuté. V tomto považoval odôvodnenie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, nakoľko súd prvej inštancie len stroho uvádza, že údaje v zmluve o úvere chýbajú, avšak bez bližšej špecifikácie, o aké údaje sa má jednať. Poukázal na to, že zmluva o úvere obsahuje jednak výšku úveru, úrokovú sadzbu, dátum prvej splátky ako aj dátum konečnej splatnosti, ako aj počet mesačných splátok. Z uvedeného preto nie je zjavné, ktoré údaje, podľa názoru súdu prvej inštancie neboli uvedené.

8. Nestotožnil sa s tým, absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru; poukázal na to, že doba trvania zmluvy je v zmluve o úvere riadne uvedená, a to v čl. 3, v kolónke "Počet splátok (v mesiacoch)", ktorá bola dohodnutá na 72 mesiacov, pričom termín konečnej splatnosti úveru bol uvedený v kolónke "Dátum konečnej splatnosti úveru", ktorý bol stanovený na deň 20.9.2019. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere je uvedený nesprávny údaj o celkovej výške nákladov, pričom uviedol, že vôbec nie je jasné, na základe akých skutočností súd prvej inštancie k takému záveru dospel. Uviedol, že zaslal súdu prvej inštancie listinu s výpočtom RPMN, ktorá je vypočítaná podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. Vzorec výpočtu RPMN žalobcovi, resp. jeho právneho predchodcovi, do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 70. splátka úveru bola len vo výške 6,76 eura a 71. a 72. splátka mala byť vo výške 0 eur. Súdom prvej inštancie si ale jednoduchým vynásobením určil celkovú výšku nákladov tak, že vynásobil počet mesačných splátok uvedených na úverovej zmluve krát výška mesačnej splátky, čo však nie je správne, pretože neprepočítaval celkovú výšku nákladov na základe rozpisu splátok, resp. kalkulačky na výpočet RPMN, ktorý mu bol zaslaný; ak by tak bol býval spravil, tak by mu vyšla presná suma, nakoľko posledná splátka je v nižšej sume, ako bola mesačná splátka úveru. Ozrejmil, že banka pred poslednou celou splátkou zasiela žalovanému (dlžníkovi) informáciu o výške poslednej splátky, čiže ak posledná splátka je výške 6,76 eura, resp. 0 eur, tak banka zašle pred jej splatnosťou žalovanému (dlžníkovi) list, ktorým mu oznámi túto poníženu splátku a zároveň mu oznámi, že sa jedná o poslednú splátku. Uvedené je práve z dôvodu, že bankový systém je nastavený na dobu splácania v rokoch, pričom samotný žalovaný si v žiadosti (okrem iného)

má možnosť zvoliť výšku úveru ako aj dobu splácania úveru v rokoch (časť 2 zmluvy) a z dôvodu, že výška mesačnej splátky (bez poistenia) je zaokrúhľovaná na celé eurá.

9. Vo vzťahu k poistnému poukázal na § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. a na skutočnosť, že v danom prípade išlo o dobrovoľné poistenie vo forme doplnkovej služby, pričom do celkových nákladov úveru sa s poukazom na cit. zákonné ustanovenie nezapočítavajú poplatky za nepovinné poistenie k úveru tzn., že ak na získanie úveru nebolo poistenie povinné, poplatok za poistenie nemá byť započítaný do celkových nákladov spojených s úverom. Do celkových nákladov sa poplatok za poistenie úveru započíta, len ak je poistenie povinné na získanie úveru, resp. na získanie za ponúkaných podmienok. V prípade zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným nebol poplatok za poistenie zarátaný do celkových nákladov, nakoľko žalovaný uzavrel zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby poistenia úveru, pričom táto nebola podmienkou na získanie úveru alebo získanie za ponúkaných podmienok. Na základe uvedeného považoval za zrejmé, že celkové náklady na úver boli vo výške 3.732,76 eura ($69 \times 54 + 6,76 = 3.732,76 - 2.000 = 1.732,76$ eura). Rozdiel manuálne vypočítanej sumy oproti sume uvedenej v zmluve o úvere vzniká zaokrúhľovaním jednotlivých súm BIS-om. Celková výška nákladov tak bola vypočítaná správne, a preto súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, keď zmluvu o úvere z vyššie uvedeného dôvodu posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., a súc viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25.2.2020.

11. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C.s.p.) hodno podotknúť, že ide vcelku o nedôvodnú argumentáciu. I keď sa odvolací súd nestotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným 27.9.2013 neobsahuje dobu trvania a termín konečnej splatnosti úveru, s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností, vedúcich k zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti založenej na úvahe súdu prvej inštancie na tom, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a obsahuje len údaj o celkových nákladoch, ktorý navyše nie je správny, pretože suma skutočnej celkovej výšky nákladov (výška splátky x počet splátok) je vyššia, ako uvádza v zmluve právny predchodca žalobcu, argumentácia žalobcu v odvolaní nebola spôsobilá zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nakoľko absencia čo i len jednej náležitosti v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. má za následok, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

12. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo veci samej nebolo sporné a konajúci súd prvej inštancie správne ustálil, že úverová zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným mala charakter spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú treba aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý v § 9 ods. 2 obsahuje taxatívne vymenované náležitosti zmluvy, ktorých splnenie skúmal.

13. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a záverov súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalovaný bol povinný splatiť poskytnutý úver v 72 splátkach po 57,29 eura (z čoho suma 3,29 eura bol poplatok za poistenie, ktoré nebolo povinné), t.j. splátka úveru bez poistenia predstavuje 54 eur; poskytnutý úver činil 2.000 eur. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že v zmluve je všeobecný odkaz, že celková čiastka úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov úveru, týmto spôsobom vypočítaná celková čiastka nezodpovedá skutočnosti, pretože podľa obsahu zmluvy, ak mal žalovaný zaplatiť úver v 72 splátkach po 54 eur, potom celková čiastka, ktorú mal zaplatiť predstavuje 3.888 eur, t.j. výška nákladov je 1.888 eur a nie 1.732,69 eura ako je uvedené v zmluve. Skutočnosť, že podľa žalobcu 70. splátka bola nižšia ako je uvedená v zmluve (6,76 eura), 71. a 72. splátka bola vo výške 0 eur je bez právnej relevancie, nakoľko ním tvrdené skutočnosti z obsahu zmluvy vôbec nevyplývajú. Navyše v tomto prípade súčet celkovej

čiasťky úveru predstavuje 3.732,76 eura (54x69 + 6,76 eura), z čoho potom vyplýva, že celková výška nákladov činí 1.732,76 eur. V zmluve je ale uvedené, že celková výška nákladov predstavuje 1.732,69 eura. Z uvedeného teda vyplýva, že v zmluve nielenže úplne absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie a ktorý dôvod už sám osebe zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ale pokiaľ žalobca tvrdí, že výška 70. - 72. splátky je iná ako tá, ktorá je uvedená v zmluve, resp. že iný je aj počet splátok, pretože 71. - 72. splátku žalovaný ani nebol povinný platiť, pretože táto mala byť vo výške 0 eur, potom treba konštatovať aj to, že žalobcom predložená zmluva o úvere obsahuje nielen nesprávny údaj o celkovej výške nákladov, ale aj nesprávny údaj o výške a počte jednotlivých splátok. Na uvedenom závere nič nemení odvolacia argumentácia žalobcu, že po zaplatení poslednej "plnej" výšky splátky banka zasiela dlžníkovi informáciu ohľadom skutočnej výšky poslednej, resp. predposlednej splátky úveru, pretože takýto postup veriteľa nemá oporu v zákone. Skutočná výška a počet splátok musí byť zrejme priamo z obsahu úverovej zmluvy. Neobstojí ani obrana žalobcu odkazujúca na postupy podľa interného výpočtového systému banky.

14. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu, že nemal možnosť sa v konaní procesne brániť a svojim postupom (v rozpore s § 129, § 157 ods. 2 a § 168 C.s.p.) mu súd prvej inštancie znemožnil účasť na konaní. Takto vytýkaný postup súdu prvej inštancie by bolo možné podradiť pod odvolací dôvod vymedzený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. "Procesným postupom" sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. "Postupom súdu" možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Z ustanovenia § 168 C.s.p., na ktoré poukazoval žalobca, však nevyplýva obligatórna povinnosť súdu pred prvým pojednávaním nariadiť predbežné prejednanie sporu. Je výlučne na rozhodnutí súdu, či zvolí postup podľa § 168 C.s.p. alebo hneď nariadi vo veci pojednávanie. Ako vyplýva z obsahu spisu súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie; na pojednávanie bol žalobca riadne a včas predvolaný; žalobca svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil a žiadal, aby súd prvej inštancie konal v jeho neprítomnosti. Ak teda súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu na pojednávaní, na ktoré sa sám z vlastnej vôle nedostavil, procesnému postupu súdu prvej inštancie nemožno nič vyčítať. Takýmto postupom súd prvej inštancie neznemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva; na nevyužití vlastných procesných práv nemožno založiť odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. K poukazu žalobcu na porušenie § 129 C.s.p. nie je odvolaciemu súdu zrejmé, z akého dôvodu mal súd prvej inštancie vyzývať žalobcu na odstránenie väd žaloby, nakoľko žaloba žiadnymi vadami netrpí; k porušeniu § 157 ods. 2 C.s.p. založeného na tom, že súd prvej inštancie nevyzval žalobcu na vyjadrenie sa k predbežnému právnomu posúdeniu veci, odvolací súd uvádza, že cit. ustanovenie neslúži k tomu, aby súd vyzýval stranu k vyjadreniu sa k predbežnému právnomu posúdeniu veci, ale k otázkam majúcim čisto procesný charakter týkajúcich sa vedenia konania. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa k predbežnému právnomu posúdeniu veci (§ 181 ods. 2 C.s.p.) na pojednávaní súdu, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil.

15. Vo vzťahu k tej časti odvolacej námietky, ktorá sa týkala nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku odvolací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia spĺňa náležitosti kladené ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., keď je z neho dostatočne zrejmé, čoho a na základe akých skutočností sa žalobca domáhal, aké prostriedky procesného útoku použil, ako aj to, že žalovaný sa k žalobe a v nej uvedeným skutkovým tvrdeniam nevyjadril. Konajúci súd výstižne vysvetlil, ako posúdil skutkové a právne argumenty žalobcu, opísal vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav, pričom uviedol, akými úvahami sa riadil pri jeho hodnotení po právnej stránke a aké právne závery zaujal. V odôvodnení napadnutého rozsudku konajúci súd citoval tie zákonné ustanovenia, ktoré v danej veci aplikoval.

16. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v

jeho zamietajúcej časti, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).